

Falta l'article

«Aquell de qui parlàvem
ahir» (24 VI 1977)

[recollita EL, vol. 2, n. 309]

EL LLENGUATGE ^{25.06.77}

No abuseu dels infinitius

El català no ha desenvolupat, com el castellà, l'ús de l'infinitiu amb valor d'imperatiu. «No passeu per la via» s'ha de traduir per No passeu per la via. Es un fet que cal tenir en compte en la redacció d'avisos, advertiments, consells i prohibicions: Llegiu llibres en català. No entreu sense permís. No encengueu foc al bosc.

Hi ha uns determinats textos que, per la seva índole, són especialment propicis a aquest ús indegut de l'infinitiu amb valor d'imperatiu: itineraris excursionistes, recensions de vies d'escalades, receptes de cuina, consells pràctics per a auxiliar un ferit, indicacions i instruccions per a treballs manuals, etc. Es tracta, certament, d'uns imperatius més aviat atenuats, car més que no pas ordres categòriques allò que hom hi vol expressar són, com hem dit, indicacions i instruccions del que cal fer en cada cas. Però el que ens importa és que veiem que sovint hi recorren a l'ús dels infinitius amb valor d'imperatiu, del que gramaticalment entenem per un imperatiu: «Seguir el camí que baixa de la casa» «Sortir del replà per la dreta» «Tirar un all al morter amb una mica de julivert.» «Netejar la ferida amb esperit de vi.» «Calcar el dibuix a la cartolina.»...

Tots aquest casos es poden resoldre amb l'imperatiu (segona persona del plural, amb què indiquem que ens adrecem a una pluralitat de lectors), que és, segurament, la solució més adequada: Seguiu el camí... Sortiu del replà... Tireu un all... Netegeu la ferida... Calgueu el dibuix... Però això no vol dir que no existeixen altres solucions admissibles que hi poden alternar: Cal seguir el camí... S'ha de sortir del replà... Es tira un all... Netejarem la ferida... Heu de calcar... L'ús de l'infinitiu, en aquests casos, si més no, resta força de comunicació a la indicació i la redueix la simple condició de nota d'agenda personal.

ALBERT JANE